



காலவை வானம் வளெறிப் போயிருந்தது. நிலவூ எங்கோ சனென்று தலாலைந்து போய் விட்டிருந்தது. மகேங்களின் கட்டணரி ராடசுத உருவங்களகை கலதைதுப் போட்டுப் போனது. இப்பி காலவை நரேத்து வானத்தை வேிககை பார்த்து ரொம்ப நாளாகி விட்டது மூத்து லட்சுமிககு. புறாக் கட்டணை விட்டு ரணெட்டு நாள விடும்முறவை எனென்று பனொசிரர் சொல்லியிருந்தாள். புறாக் கட்டணை இப்பி நெருக்கமாக இருக்குமா. அலவைந்து திரிய இடமில்லாமல் போய் விடலாம். ஆனால் நினென்று கட்டணைத்து தடுங்குவதற்கு இடம் கிடதைது விடும். புறாக் கட்டணை வீட்டு என்பதற்கு பதிலாக லனை வீட்டு எனென்று சூலபமாகச் சொல்லிவிடலாம் எனென்று மூத்துலட்சுமி நினபைபாள்.

பனொசிரர் ஊருக்குப் போகிறாள். காலவைப் பயணம் சூலபமாக இருக்கும் என்பதால் கிளம்பிவிட்டாள். பனிரணெட்டு மணி நரேப் பயணம். அவசரமாய் வரச் சொல்லி தகவல் வந்திருந்தது. சினென் சீட்டு ஒனென்று எடுத்த பணமும் பனொசீர் கவைசம் இருந்தது.

“என்னமோ ரகசியம் மாதிரி வா. வானென்று கட்டிப்பாடறாங்க. அப்பா, அம்மா யாராச்சுக்கும் உடம்பு சரெயில்லாமல் போயிருக்கும்.”

“இல்லவே வேறே விசசேமென்னென்று இருக்கலாமில்லவே”

“அப்பிடி ஒனென்றும் தரெயலலெ”

“ஊருக்குப் போன தரெஞ்சிடப் போகுது”

ரவேனென் கடகைக்குப் போய் அவமானப்பட்டதைப் பற்றி சற்றென்று உரக்கவே பசேசி சணெட்டை இட வேணெட்டும் எனென்று நினதை திருந்தாள் மூத்துலட்சுமி. ஆனால் இரவில் தாமதமாக வந்த அவள் ஊருக்குப் போகவிரும்புதைச் சொன்னபினென் அதவைப் பற்றி விரிவாய் பசேவில்லவை. ரவேனென் கடயைில் பாரவயைில் பட்ட அந்த இளவைஞனை அவனினென்புது உடயைவை முன்னிடெட்டு வெறித்துப் பார்த்திருக்கக் கட்டாது எனென்று பட்டது. மூத்து லட்சுமிககு, அவனென் ஜீனென்ஸ்கீழ் உடயைில் கிழ்சல்கள் இருந்தன. சட்டயைிலும் ஓட்டகைகள் இருந்தன. காதில் கடகுககென் போட்டிருந்தானென். தலயைில் இருந்த கறுத்த மயிரகளைபை பிரித்தடுத்தமாதிரி பிரவூன் வரணம் போடப்பட்டிருந்தது.

“உங்களுக்கும் குன்னு தனி க்ய இல்லே”

“தெரியும்”

“உங்களுக்கும் குன்னு தனி இரண்டாவது க்ய இல்லை”

“தெரியும்னனே”

“அது.... ஊனம் சார்ந்த க்ய”

“அதுவும் தெரியும்னனே”

“புரிஞ்சுகிட்டா சரி”

“செரி போ”

“ரசேன் கார்டுலெ இன்னொரு சீ ட் ஓட்ட வந்திருக்கீங்க, உங்க கையிலயும் இன்னொன்னே ஓட்டிக்கலாம்”

“பசேச்சு எல்லை மீறுது”

“யோசனையாத் தா சொன்னனே”

“என்ன யோசனை”

“யோசிக்கறதுதா”

“செயற்கை கை வசேச்சுக்கிறது”

“செரிபட்டு வருமா தெரியலே”

“ஒரு கையோட வாழ்க்கை முழுக்க இருக்க முடியுமா, ஒரு கை ஓசை ஆகுமா”

“எல்லாம் செரிதா, ரண்டு கை வசேச்சிட்டும் பண்புதலை ஒரு கையில் பண்ணிக்க வண்பியதுதா”

“ரொம்பவும் சரியான குன்னு தோணலே”

“ஏதோ க்ய வரிசையில் நிற்கிறோம். முன்னால நிக்கிறீங்க குன்னு நீங்க சொல்றது கட்டுக்க வண்பியிருக்கு”

“யாராச்சும் சொல்ல வண்பியதெடு நான் சொல்றன்”

“அதுக்காக எது வண்பிணாலும் சொல்லலாமா,,”

“பட்டதைச் சொன்னனே”

“பரவாயில்லெ”

அதற்குள் வரிசை நகர்ந்து ரசேன் கடகைக்காரர் முன் வந்து நிறுத்திவிட்டது. பக்கத்தில் இருப்பவர் நீளமஞ்சள் அட்டையை வைத்திருந்தார். சில வளள்ளை அட்டைகளும் தின்பட்டன. சர்க்கரைக்கென்று தனி அட்டை இருக்குமா. அட்டை என்று எதிலும் பரே இல்லலை. அப்பா பெயரில் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தது இப்போது நீக்கப்பட்டிருக்கலாம். உள்தாள்கள் எல்லாவற்றிலும் ஏகதேசம் துருத்திக் கொண்டிருந்தன.

“என்ன கார்டுலெ ஆம்பள பரே இருக்குது”

“ஆமாங்க”

“நீங்க ஆம்பளயா”

“வீட்டு ஓனர் கார்டு”

“பொம்பளதானே நீங்க”

“சரி.... இதுக்கு ஆராய்ச்சி வணுமா”

“நீங்க நிக்கிறதப் பாத் தா ஆராய்ச்சி பண்ணணும்னு தோணுது”

“என்னன்னு”

“திரும்பங்கயைன்னு”

“அய்யோ போதும்”

“சரிமமா, எதுக்கு அனாவசியப் பசேச்சு, வீட்டுக்காரரை வரச் சொல்லு”

“அதுதா”

“வீட்டு ஓனரை”

“வரச் சொல்றன்”

வீட்டு சொந்தக்காரர் சன்னப்பன் மீது எரிச்சலும் கோபமும் வந்தது. முன்னால் நின்று களைவிக்கேட்டவனின் மலே எரிச்சலும் கோபமும் வந்தது. தன்னையங்கோ கொண்டு போய் தள்ளிவிட்ட பனாசிரமீது கோபம் வந்தது. வலையில்லாமல் சும்மா இருப்பவள் என்று எங்காவது துரத்தி விடுகிறார்கள்.

“ஓண்ணு கக்கே கறம்ன்னு தப்பா நனைக்காதீங்க அக்கா”

“சரி சொல்லு. எங்க குடும்பத்தபுத்தபுத்திக் கக்கேகாதே”

“என்னபைப் பத்திதா அக்கா”

“உங்க வீட்டுக்கு வந்து தங்கினன், என்னமில்லுக்கு அனுப்பனும்னு உங்களுக்கு எப்பிடித் தோணிச்சு”

“என்னடோட பனியன் கம்பனிக் குக் கட்டிட்டிட்டுப் போலாமுன்னுதா நனைச்சன். அவங்க மொதல்ல கட்டற பொறுக்கற வேலைதா குடும்பாங்க. சகெக்கிங் ன்னு வர்றதுக்கு மாசக் கணக்காயிடும். என்ன சய்யறதுன்னு பசீ ர்கிட்ட கட்டன். நம்ம ஓத்த லனைல் ஆறாவது வீட்ல இரூக்கறவர், அவர் மில் புரோக்கர், ஸ்டீ பன்னு ஓரூத்தர கிட்ட வேண்ணா சொல்றன்னார்”

“இல்லே, நீங்களே புரோக்கர் ன்னு திடீர் ன்னு சந்தகேம் வந்துச்சு”

“நான் புரோக்கரா இரூந்தா எதுக்கு பனியன் கம்பனியில கடைக்குறன். அந்த வருமானமே போதும்மே. ஆனா சங்கடமால்லே இரூக்கும்”

“புரோக்கர் ஆக ஆசையா”

“வண்டா, எங்க, என்ன நடக்காமோ, அது பின்னே என் தலமலே வந்து விழுந்திரும். புரோக்கர் வேலை பணத்தெக்கல்லாம் மன தறியம் வேணும், பொய்யும் சூலபமா சொல்லணும், அல்லா குடும்ப இந்து வகை நிம்மதி போதும். ஆயிரம் ரூபா கடைக்குதுன்னு யாரை எங்க தள்ளறம்னு வெவஸ்தையில்லாமத் தள்ளிருவாங்க. பாவம் எங்கெங்கையோ போய்ச் சேரும்.”

“என்னமோ ஓரூ சந்தகேம் வந்துச்சக்கா”

“நிவர்த்தி பண்ணிட்டயே, நல்லதுதா”

ஆனாலும் பனாசீர் மீது ஏன் கோபம் வருகிறது. எரிச்சல் வருகிறது. திரிந்த முகத்தின் மீது கோறித்துப்பமுடியும். திரிந்தவர்கள் மீது எரிச்சல் வருகிறது, இந்த எரிச்சலை அவள் புரிந்து கொண்டால் என்ன நடக்கும். இனியாருக்கும் உதவி செய்ய வேண்டாம் என்ற தீர்மானம் வரும்.

இரவே மூத்து லட்சுமி புளிச்சாதம் தயார் செய்திருந்தாள். காலமழிப்பில் அவசரமாய் எழுந்து தங்கையின் சாதமும் செய்துவிட்டாள். சாதங்களின் மணங்களில் அறை கமகமத்துக் கொண்டிருந்தாள். பட்டினியும், போதாத சோறும் கிடக்கிற இடத்தில் தான் இந்த அபிர்வமணம் திரிய வரும்.

“புளிச் சோறு ஊரூல இரூக்கறவங்களுக்குச் சேத்து சஞ்சிரூக்கே போல”

புளிச் சோறின் மணம் கமகமவென அறை மூழ்க்க நிரம்பி இரூந்தது. கொஞ்சம் வரேக்கடலையைச் சேர்த்து கலவையாக கியிரூந்தாள். அது வானத்து வெளிறிய நட்சத் திரங்கள் போல் மின்னின.

“ஓரூ வா சாப்புடும் அக்கா”

பனொசீ ர் ஓவ்வொரு வளேசை சாப்பாட்டிற்கு முன்பு ஒரு சிறு வளங்காயம், ஒரு துண்டு நலெலிக் காய், பனவை வலெல் லம் ஒரு துண்டு என்று சாப்பிடுவாள். யாரோ சொல்லி வதைத் திருக்கிறார்கள். புளிப்பு, இனிப்பு வளங்காயம் என்று ஓவ்வொரு வளேசைக்கு முன்பும் சாப்பிட்டு வழக்கமான சாப்பாட்டிற்குப் போனால் அதுவே உடம்பிற்கு எதிர்ப்புச் சக்தி தரும் என்று. அதைத் தவறாமல் கடபிடிப்பாள்.

“இந்த சாக் கடனை ஊர்ல கொஞ்சம் நோய் இல்லாமெ வாழறதுதா பெரிய போனஸ்”

மில்லில் வலேசை செய்கிறவர்களுக்கு மில் நிர்வாகமே வலெல் லம் தரும். வாயுள் போகும் பஞ்சு கரணைத் து போகப் பனவை வலெல் லம் நல்ல மருந்து என்று களே விப்பட்டிருக்கிறாள். மது துலட்சுமி சும்பங்கலித் திட்டத்தில் வலேசை செய்த மில்லில் அதெல்லாம் தரவில்லை. முகமடி போன்று தந்தார்கள். மடக்கை மடிக் கொள்ளலாம். இன்னும் கொஞ்சம் இறுக்கிக் கொண்டால் மச்சுத் திணறுவது போல் இருக்கும்.

அது நாலு நாளில் நாற்றமடிக் கும் என்று பலர் அணிந்து கொள்வதில்லை. பனொசீ ர் செய்வதைப் போன்று தானும் செய்ய நினைப்பாள். “நலெலிக் காய் கெடகை கும். இதனை நம்ம லனை வீட்டுல இருந்த ஒரு தர சொன்னார். அவர் நலெலிக் காய் க்குப் பதிலா சின்ன தளே காய் துண்டு சாப்பிடுவார். ஓடம்பனை ஜாக் கிரதயை வசெச்சிட்டா மரியாதையா இருக்கும்.”

மாலநேரத்தில் லனை வீட்டுப் பெண்கள் கோலம் போட வாசலில் இருப்பார்கள். மற்றபடி தொலகை காட்சியைப் பார்த்தபடி வீட்டினுள்ளேயே கிடந்தார்கள். கணவர்களை வரவறே கயாரும் வீட்டு வாசலில் வந்து உட்காருவதில்லை.

“இது பெரிய ஆபீஸ் வலேயை என்ன. கரிகெட்டானா டமைக்கு வந்து போறதுக்கு. எப்ப வணைணா வருவாங்க. போவாங்க. பனியன் கம்பெனி வலேசை அப்படி”

ஐந்தாம் வீட்டு கோபண்ணன் வீட்டில் இருக்கிறாரா என்று கண்டுபிடிக்க முடியாது. இரவில் தாறுமாறான நேரத்தில் வருவார். வரும் போதே தள்ளாடின் போதையில் இருப்பார். தள்ளாடாமல் அவர் வந்த நாளை எண்ணி விடலாம் என்று அவன் மனவியும் சொல்லியிருக்கிறாள்.

கதவா அடதை தால் அவ்வளவுதான். யாரும் திறக்க மாட்டார்கள். காலையில் சாப்பாட்டுப் பையை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினால் இரவாதுான் வருவார். பெரும்பாலும் எல்லா வீட்டு ஆண்களும் இங்கு இப்படித்தான் என்று பனொசீ ர் சொல்லியிருக்கிறாள்.

“வந்ததைத் தின்னு விதி வந்தா சதெத் தும் போறதுக்கு உதாரணம் இந்த காம்பவண்ட் ஜனங்க. இந்த ஓத்த வீட்டு ஜனங்க”

“தீ பாவளிக் குன்னு வந்து ஒண்ணா பட்டாசு வெடிப்பாங்களா”

“எல்லாருமே வளெயிபர்க் காரங்க. தீ பாவளி வந்தா மணு நாள் முந்தியே ஊருக்குப் போற அவசரத்திலேயே இருப்பாங்க. திருவண்ணாமலை தீ பம் வறறப்போ தீ பாவளியை நனைச்சிட்டும் பட்டாசு வெடிச்சுக் குவாங்க. இப்பதா வளெயிபர்க் காரங்கன்னா ஆந்திரா, கரேளம்ன்னு இல்லாமெ, நபோள், ஓரிசா, பெங்கால் காரங்கன்னு ஆகிப்போச்சே”

“யார் யாருக்கு வாடகைக்குத் தர்த்துன்னு எல்லையே கிடையாது. யார் வந்து கட்டாலும், அடவான்ஸ் குடககத் தயாராக இருந்தால் வீட்டு கடுச்சிடும். வற்றவங்க எப்பிடி இருந்தாலும் சரி”

வீட்டுக்காரர் தன்னம்பாளையத்தில் இருந்தார். வாடகைமுதல் வாரஞாயிறில் வசூலிக்கவராவார். இல்லாவிட்டால் இரண்டாம் வீட்டில் இருக்கும் கோவிந்த்வாங்கி வதைத்துக் கொள்வார். இருக்கும் மின்று கழிவறகைகள், மின்று குளியலறகைகளைப் பயன்படுத்துவதில் சிரமங்களோ, பிரச்சினைகளோ இருந்தால் சன்னப்பனே பார்த்துக் கொள்வார். சாக்கடை அடதைத்துவிட்டது, தண்ணீர் போகவில்லை இரண்டு நல்ல தண்ணீர் குழாய் தண்ணீர் ரைப் பிரித்துக் கொள்வதில் எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு நாயகமாக சன்னப்பன் இருப்பார். இது சம்பந்தமாய் அவர் மனவையிடம் ஆலோசனை சொல்வார். அதை மட்டும் கன்னடத்தில் சொல்வார். அப்போது கன்னடம் அதிகாரத்தில் வந்து நிற்கும்.

லனை வீடுகளில் நடக்கும் சிரமங்கள் பற்றி அவர் நேரம் கிடகைக்கையில் சொல்வார். பதமாவதிபுரம் லனை வீட்டொன்றில் ஒருவன் புதிதாக குடி வந்திருக்கிறான். அவன் சாயப்பட்டறையில் வலை செய்யும் சக தொழிலாளியின் மனவையகை கட்டி வந்து குடித்தனம் நடத்தி இருக்கிறான். ஒரு நாள் பழைய கணவன் சாயப்பட்டறை அமில் பாட்டிலுடன் வந்து வீசி ஊற்றியிருக்கிறான். ஆணின் உடை போடாத இடமெல்லாம் வந்துவிட்டன. முகம் கொப்பளித்துவிட்டது. ஆடை மிப்பின பகுதிகள் ஓட்டிக் கொண்டுவட்டன. முப்பது சதவீதம் தீக்காயம் போலாகிவிட்டது. லனை வீட்டிலயே இது நடந்ததால் பெரும் பிரச்சினையாகி காவல்துறையினர் வந்து சிரமப்படுத்துதியிருக்கிறார்கள்.

“இங்க எல்லாரும் குடிகாரப் பயல்களா இருக்கிறதனால் குடிச்சிட்டும் பிளாட் ஆகிறதக்கே நேரம் இல்லாம இருக்கு. இது சளகரியந்தா”

“என்னங்க சளகக்கியம், குடிச்சிட்டும் கடுக்கிறதா”

“இல்லீன்னா ஊர் வம்பை வலைகைக்கு வாங்குவாங்க. யார் பின்னாலயோச்சும் திரிஞ்சு பிரச்சினையில் மாட்டிக் குவாங்க”

அப்பிக் குடித்துவிட்டும் ஆட்டம் போட்ட நபோளிகள் இருவரைப் பற்றி சன்னப்பன் பனாசிரிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்” சாயப்பட்டறையில் அந்த நபோளிகளுக்கு வலை. ரண்டு பெரும் சின்ன வயது. குடிமயக்கத்தில் என்ன பண்ணாங்கன்னு தரியாமெகம் பரசர் காத்து பியப்பை எடுத்து ஒருத்தன் இன்னொருத்தன் ஆசன வாயில் வச்சிட்டான். அவன் வயிறு உப்பி வெடிச்சு சதெத்துப் போயிட்டான். ஏழுவரசும் ஜெயில். நாலு பெர் வாழ்க்கை போச்சு”

“ரண்டு பெர்தானே”

“ஆமா, சதெத்துப் போனவன் ஒருத்தன். காத்து பைப் வசைச்சவன் ஒருத்தன். அவனுகளுக்கு பனாண்டாட்டின்னு ரண்டு பெரும் இருக்காங்கில்லயா, அதுதா நாலு பெரே”

பெருந்து நிறுத்தம் வரை கட்ட வருவதாய் கிளம்பினாள் முத்துலட்சுமி. எதிலும்

அவசரமில்லாத பொழுதுதான் அங்கும் எல்லோரையும் விரட்டிக் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றியது.

“சாப்பாட்டுப் பணை ணு ஓண்ணு தனியா இருக்ககேக்கா”

“வீட்லே சமையலுக்குண்ணு நீ வந்தபுறம் சாப்பாடு கொஞ்சம் அதிகமாய் போச்சு. ரண்டு வாய் அதிகமா எறங்குது. ருசியா வெவ்வேறையா சமச்சும் போடற, இன்னிக்கு மட்டன் எடுக்கிறா வேறே சொன்னனே”

“வந்தபுறம் எடுத்தர்லாம். காடகை கெடச்சாலும் சரி”

சண்டே மாரக்கெட் என்று புதியதாய் ஒன்று கிளம்பியிருந்தது. அங்கு சிக்கன் வாங்கப் போன மூத்து லட்சுமிக்கு ஒரு புதுத் தகவல் கிடைத்தது. ஜனதா சிக்கன் என்று ஒரு வகை சண்டே மாரக்கெட்டில் கொடிகட்டிப் பறந்தது. ஓரியாக்காரர்கள் அதில் ஜனதா சிக்கனுக்குக் காத் திருந்தார்கள். மிச்சமாகிற எலும்பில் கொஞ்சம் சததை துணுக்குகள் ஓட்டிக் கொண்டிருக்கும். கொஞ்சம் சதையும், எலும்பும் கலந்திருக்கும் அதை பிரிசரில் போட்டு வதை திருக்கிறார்கள். வழக்கமான விலையை விடக் கூறவை. சப்பப்ப போலக் குடிக் கலாம். மசாலா பொடி போட்டுக் குழம்பாக்கிக் கொள்ளலாம்.

ஒருவாரம் ஜனதா சிக்கன் போட்டாள். ருசி பார்க்கலாம் என்று சொன்னாள்.

“அதுக்கு பெரிய பிமாண்ட் அக்கா, கயி நிக்கிறாங்க. பாவப்பட்ட ஜனங்களத்தா இருக்கணும்”

காடகை கவூதாரின்னு போயி கெடகைக் காத் போது ஜனதா சிக்கன் ஒரு நா வாங்கிட்டு வந்ததான் ஸ்வர்ணவலை.

சாப்பாட்டுப் பையை மூத்துலட்சுமி எடுத்துக் கொண்டாள். துணிப்பையை பினாசிர்த் தோளில் மாட்டிக் கொண்டாள். கனமான இறக்கைகள் மூளைத்தது போலிருந்தது.

“துணிப்பையைப் பாக்கிறப்போ, அக்கா நீ வர ரொம்ப நாளாகுமோன்னு பயமா இருக்கு”

“அதெல்லா இல்லடி”

“நீ உடதுத்தியிருக்கிற புதுப் புடவையைப் பாக்கறப்போ ஏதோ விசேசமன்னு தோணுதுக்கு” ஊர்லே ஏதாச்சும் விசேசமாகா.. சொல்லக்கா “

“தெரியலே. வா வான்னு வாப்பா கப்பாட்டே இருக்கார். போயிட்டூதா வறறதுன்னு கெளம்பிட்டனே.”

“என்னமோ சந்தகேம் வந்துச்சு”

“அதெல்லா ஓண்ணுமில்ல. எதை வுடதுத்தினாலும் வெளுத்துப் போன மாதிரி இருக்குது. அதனால் போன மாசம் எடுத்த புதிசெ உடதுத்திட்டனே”

பெனாசிரர் முகத்தில் திரிந்த தளெவிவ ஏதோ விசேசம் போல் எண்ணத் தோன்றியது மூத்து லட்சுமிக் கு . அப்படி அவள் ஊரிலேயே ஒதுங்கிக் கொண்டுவீட்டால் தன் நிலைமை என்னவாகும் . இன்னொரு அறத்தே வணேட்டும் . நூலாந்து பெண்கள் இருக்கும் அறத்தான் அவள் மனதில் இருந்தன . பெனாசிரருடன் இருப்பது போல் இரண்டு பரே இருக்கும் அறக்கிடைப்பது சிரமம்தான் . அதற்குள் இன்னொரு வலையைத் தேவணேட்டும் . வலையைக் கட்டிப் போகிற இடங்களில்லாம இடது கையை விலக்கி காட்டவணேட்டியிருக்கிறது . நடந்த விபத்து பற்றி விரிவாய் சொல்ல வணேட்டியிருக்கிறது .

மில் நிர்வாகம் தந்த பணத்தலை அவளையில் வலையில் சரேத்து விட்ட புரோக்கர் ஸ்டீ பனிடம் தந்து விட்டதாகச் சொன்னார்கள் . “நீ வந்து சரேரப்போ நீ குடுத்து லெட்டர்லெ நீ அவனுக்கு பொதுவா ஆதரவைப் பண்ணித் தந்ததும் இருந்துச்சே , அதனால்தான் தந்தம் . வளெப்பட்டயா தர முடியாத நஷ்ட ஈட்டுத் தொகைன்னாலே அவனே வாங்கிட்டுத் தந்தான்னு போனான்” . ஸ்வரணவலேவூடன் ஸ்டீ பனின் ஊருக்கு அவனைத் தேடிப் போகத் திட்டமிட்டிருந்தான் . ஸ்வரணவலேவூடப் பார்ப்பது அப்பர்வமாகி விட்டது பின்னர் .

காலநரேத்துக் குளமுையை அனுபவிக்கிறவர்கள் மாதிரி நடந்து கொண்டிருந்தார்கள் . பரேந்து நிறுத்த நிழல் குடையில் படுத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் மரக்கட்டகைகளை சரேத்து வதைத் மாதிரி கிடந்தார்கள் . உயரமான நியான் விளக்கின் கீழ் நிழல் விழுந்து கிடந்தது . அதன் உச்சிவானத்து நீலத்தைக் கரத்திருந்தது .

“திரும்பி தனியா நடந்து போவே”

“பரவாயில்லகேகா”

“காலையில் இப்பிடி நடந்து எவ்வளவு நாளாச்சு மூத்து . ஆசைப்பட்ட நகக்கக் கிட்ட நரேம் வாய்க்கறதில்லே . ஆசைப்பட்டாலும் நகக் குடியுமானு தோணலே . ஜாக் கிரதயா இரு . பொழுது போகலீன்னா , சில வி அக்காகிட்ட துணி வாங்கிப் பிரிச்சிட்டாக் கெட . பொழுது போகும் . அடுத்து என்னன்னு ரண்டு பரேம் யோசிக்கணும் போலிருக்கு”

ஏர்பகே கிலிருந்து பாலிதீன் பசுற்றப்பட்டதை எடுத்துத் தந்தான் பெனாசிரர் . “புதுப்புடவை”

“இங்க வந்து தற்றியா” ஒற்றகைக் கையை நீட்டி வாங்கிக் கொண்டான் .

“ஓத்தக்கயிலெ வாங்கிக் கறது அபசகுணமில்லதானே..”

“இல்லே..”

“இருக்கற கையில்தானே வாங்க முடியும் ..” மில் வலையில் அவளின் கை துண்டாகியிருந்தது . தொடர்ந்து மின்று ஷப்ட் சயெத் ஒரு நாள் காலையில் தான் அவளின் கைகோண் வையிண்பிங் இயந்திரத்தில் சிக்கி சிதறந்தது . அதன் பின் எங்காவது அடக்கை கலம் கிடக்குமா என்று தேடி பெனாசிரின் அறையைப் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கிறான் .. ஒரு மாதத்திற்கு மலோகி விட்டது . ஒற்றகைக் கையை வதைத்துக் கொண்டு எந்த வலையைக் குப்போவது என்று தீர்மானமாகவில்லை . பாரக்கலாம்

பார்க்கலாம் என்று பன்னாசிரி பல தரம் சொல்லி ஆறுதல் தந்திருக்கிறாள்.

“வித்தியாசமா இருக்கட்டுமனேனுதா, வீட்டுக்குடும்பு சாதாரணமா இருக்கும். போறப்போ குடும்புக்கலாமுன்னு வச்சிருந்தன்.”

வலது புறத்தில் அன்னலட்சுமி பக்கிரியிலிருந்து மருதமலை மாமணியே பாடல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. கண்ணாடிகள் பலவகைக் கக்கைகளை வளிச்சம் போட்டுக் காட்டின.

“எங்க ஊர் டெண்ட் கொட்டாய் ஞாபகமே வருது மூத்து. இந்தப் பாட்டுச் சத்தத்தைக் கேட்கறப்போ”

“எல்லார் ஊர் டெண்ட் கொட்டாய் ஞாபகமும் வரும், அந்தப் பாட்டைக் கேட்டா,”

” டீ சாப்புடலாமா”

“பஸ் வந்துருமே”

“அடுத்து வரற பஸ் லெ போலாம். பஸ்தா நறையை கடைக்குதே”

“டீ க்கடையில் டீ க்குடிச்சு ரொம்ப நாளாச்சு. மாசக் கணக்கில் இருக்கும்”

“நல்ல சமையல்காரிக வளியெல்லா சாப்புட மாட்டாங்க”

பாலித்தீன் பையின் சலசலப்புடன் அவள் திரும்ப நடந்து கொண்டிருந்தாள். கோபாலன் பிக்கடை அருகில் இருவர் நிற்பது தெரிந்தது. அதில் ஒருவன் ஸ்வர்ணவலே, அவன் பசேக் கொண்டிருக்கும் பெண்ணை மாரியம்மன் கோவில் வாசலில் கபிட அவனுடன் ஒரு தரம் நெருக்கமாகவே பார்த்திருக்கிறாள். இப்போதும் அவர்கள் நெருக்கமாகவே நின்று கொண்டிருந்தார்கள். ஸ்வர்ணவலே மூதுகதைத் திரும்பி வதைத்துக் கொண்டு பசேக் கொண்டிருந்தான். அந்தப் பெண்ணின் முகம் இருட்டும் வளிச்சம்மாயத் தெரிந்தது. நல்ல களையான முகம்தான். களையான முகங்கள் அவளுக்கு எப்போதும் பொறாமையைத் தரும்.

நடையை விரைசலாக்கிக் கொண்டு பரபரத்தாள் மூத்துலட்சுமி. வளிளிரிக்காய் போன்ற அவளின் இடது கையிலிருந்து சலே இறுந்த பாலித்தீன் பை நழுவப் பார்த்தது. மாரியம்மன் கோவில் கதவு திறந்து இருக்க உச்சஸ்தாயியில் மாரியம்மனைப் பற்றிய பாடல் ஒலிக்க ஆரம்பித்தது.

கும்பரன் வீதி முக்கில் களிமண் பொம்மைகள் பரவிக் கிடந்தன. தொந்தி பெருத்த விநாயகர்கள் ஏகமாய் இருந்தார்கள். தொந்தியைக் காட்பிக்கொண்டு திருஷ்டி பொம்மைகள் தனெட்டன. பொம்மை வாங்கி நாளாகி விட்டது ஏதாவது வாங்க வணேடும் என்பது மனதிலிருந்தது. ஆனால் இவை தண்ணிர்பட்டால் குழைந்து உருவம் காணாமல் போய் விடும். வீட்டு ஓடிலிருந்து சொட்டும் மழை நீர் கரத்தை விட்டு விடும்.” இதெல்லாம் களிமண் பொம்மையை “

“பிளாஸ்டர் ஆப் பாஸ்ட்.. அப்புற காகிதக்கழி”

“ தண்ணி பட்டா கரஞ்சு பபோயிருமா ” பதில் சசொன்ன பபெண்ணின் உடயையில் வடநாட்டுத் தனம் இருந்தது. பாசிகளகை கழுத்தில் கனமான மாலயாகியிருந்தாள். கயிலும் பாசிகளகை வளயைல்கள் பபோல் பபோட்டிருந்தாள். ஓர் நிமிசம் வினோதமானப் பார் வயைய முத்துலட்சுமி அவளகை அளந்தாள். தன் உருவத்திற்கு வினோதமான ஆடகைகளைப் பபோட்டு விட்டமாதிரி இருந்தது.

பரோந்து பபெனாசிரகை ஏற்றிப் பபோனபின் முத்துலட்சுமி தறெ்கு முக்கு வந்துத் திரும்பிப் பார்த்தாள். ஸ்வரணவலே தனெ படவிலலை. அவனுடன் இது பபோல் வீதி முக்குகளில் பல தரம் அவள் நினறு பசேயிருக்கிறாள். இன்று அவனுக்கு முழுக்ககைகள் உள்ள பபெண் தவேபைப் பபெருக்கிறாள். ஊனமான தன்கை அவளகை தரெவின ஓரத்தில் ககொண்டு வந்து விட்டதாக நினபைபு வந்தது..சலேயைதைத் தாழ்த்தி ஊனமான இடது கயைமை மபிக் ககொண்டாள்.

தபிரத்தில் பரோந்து பபுள்ளியாய் மறயையும் வரகை வீதி நீண்டிருப்பது ஆச்சரியம் அளிப்பது பபோல் பார்த்தாள்.

Subrabharathi@gmail.com